

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie z powództwa Niestandaryzowanego Funduszu Wierzytelności Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. (następca prawny Banku S.A. z siedzibą w W.)

przeciwko S. S. i M.S.

o zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 31 lipca 2025 r.

w przedmiocie skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Rzecznika Finansowego od
wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 19 kwietnia 2018 r. sygn.
II Ca 654/17

- 1. odrzuca skargę nadzwyczajną;**
- 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie II Ca 654/17 z powództwa Banku S.A. w W. przeciwko S.S. i M. S. o zapłatę, na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z 30 czerwca 2016 r. sygn. I C 441/16 zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że umowne odsetki w wysokości nie wyższej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego w stosunku rocznym zasądził od kwoty 66 360,05 złotych

zamiast błędnie wpisanej w tym wyroku kwoty 68 360,05 złotych (pkt 1) oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2), nie obciążył pozwanych obowiązkiem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą na rzecz powoda (pkt 3).

Skargą nadzwyczajną z 2 lutego 2023 r. (data stempla pocztowego k. 256 akt II Ca 654/17) Rzecznik Finansowy (dalej: „Skarżący”) zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 19 kwietnia 2018 r. sygn. II Ca 654/17 w całości. Skarżący na podstawie art. 91 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 622, dalej „u.SN”) wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Trybunalskim.

Rzecznik Finansowy wniósł również o wstrzymanie wykonania orzeczenia zgodnie z art. 388 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 95 pkt 1 u. SN i art. 398²¹ k.p.c. ewentualnie o udzielenie zabezpieczenia.

Do skargi nadzwyczajnej Rzecznik Finansowy załączył zawiadomienie powoda z 24 lutego 2022 r. skierowane do pozwanej M. S. z którego wynika, że Bank S.A. z siedzibą w W. dokonał sprzedaży przysługującej mu wierzytelności z tytułu umowy nr [...] z 28 stycznia 2005 r. wraz ze wszelkimi prawami związanymi z tą wierzytelnością na rzecz Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego, ul. [...], W., którego wierzytelności obsługuje K. S.A. z siedzibą w W. ul. [...] W.. Rzecznik Finansowy załączył również skierowane do pozwanej M. S. zawiadomienie następcy prawnego powoda z 24 lutego 2022 r. o przelewie wierzytelności (k. 254-255 akt II Ca 654/17).

Zarządzeniem z 4 czerwca 2025 r. Sąd Najwyższy zwrócił się do powoda Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. za pośrednictwem pełnomocnika adw. P. K. o przedłożenie potwierdzonego za zgodność z oryginałem, dokumentu umowy cesji wierzytelności, na mocy której powód Bank S.A. z siedzibą w W. dokonał sprzedaży przysługującej mu wierzytelności z tytułu umowy nr [...] zawartej 28 stycznia 2005 r. pomiędzy Bankiem S.A. z siedzibą w W. a pozwanymi M. S. i S. S., na rzecz Niestandaryzowanego Funduszu Wierzytelności Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. celem wykazania następstwa prawnego po powodzie Banku S.A. z siedzibą w W. (k. 90).

W wykonaniu zobowiązania Sądu Najwyższego powód przedstawił potwierdzoną za zgodność z oryginałem umowę cesji wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji nr [...] zawartą z Bankiem S.A. z siedzibą w W. na mocy, której nabył on od ww. banku wierzytelność z tytułu umowy nr [...] zawartej 28 stycznia 2005 r. pomiędzy Bankiem S.A. z siedzibą w W. a pozwanymi M. S. i S. S. Ponadto powód poinformował, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 16 sierpnia 2023 r. zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. z 2023 r., poz. 1723) z dniem 29 września 2023 r. doszło do zmiany nazwy powoda z: „Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty” na „Niestandaryzowany Fundusz Wierzytelności Fundusz Inwestycyjny Zamknięty”.

Zaskarżonemu orzeczeniu Skarżący zarzucił:

1. na podstawie art. 89 § 1 pkt 1 u.SN naruszenie zasad oraz wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji, co miało istotny wpływ na wynik sprawy tj.:
 1. zasady równości obywatela wobec prawa określonej w art. 32 Konstytucji rozumianej jako obowiązek zapewnienia konsumentowi takich samych praw, w tym uprawnień procesowych oraz nieuprzywilejowanie jednej ze stron sporu;
 2. zasady ochrony konsumentów jako słabszej strony stosunków cywilnoprawnych z przedsiębiorcą, rozumianej jako obowiązek państwa polegający na uwzględnieniu przy wykładni prawa krajowego prawa UE, określony w art. 76 w zw. art. 9 Konstytucji poprzez niezapewnienie konsumentowi ochrony przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi, w tym nieuczciwymi warunkami umownymi zgodnie z Dyrektywą Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. UE. L. z 1993 r. Nr 95, str. 29 z późn. zm.);
3. na podstawie art. 89 § 1 pkt 2 u.SN, rażące naruszenie przepisów prawa materialnego:
 1. art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740 dalej: k.c.) w zw. z art. 385¹ § 3 k.c., poprzez jego niezastosowanie w sprawie w wyniku zaniechania zbadania istoty sprawy

(treści umowy między przedsiębiorcą i konsumentami), a w konsekwencji niezbadanie z urzędu abuzywności klauzul zawartych w umowie kredytu, prowadzącego ostatecznie do odmowy przyznania ochrony uprawnionym konsumentom;

2. art. 58 § 1 k.c., poprzez jego niezastosowanie, wyrażające się w nieprzeprowadzeniu badania, czy umowa kredytu jest ważna, jeżeli dokona się z niej eliminacji klauzul niedozwolonych zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c.

W odpowiedzi na skargę nadzwyczajną powód wniósł o oddalenie skargi nadzwyczajnej Rzecznika Finansowego z dnia 1 lutego 2023 r. od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 kwietnia 2018 r. sygnatura akt II Ca 654/17 oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów związanych z udziałem powoda w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi nadzwyczajnej, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1.

Skarga nadzwyczajna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o charakterze wyjątkowym, który wyznacza przede wszystkim jej publicznoprawna funkcja. Instytucja ta została wprowadzona do polskiego porządku prawnego w celu zapalenia braku w systemie nadzwyczajnych środków zaskarżenia instrumentu pozwalającego na zmianę albo uchylenie prawomocnych orzeczeń sądowych ewidentnie wadliwych, które nie powinny zapaść w demokratycznym państwie prawnym urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. W ten sposób umożliwia ona realizację konstytucyjnej zasady rzetelności działania instytucji publicznych, wyrażonej w preambule Konstytucji, a także zasady państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) i zasady legalizmu (art. 7 Konstytucji) (wyrok Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NSNp 3/20).

Wskazany wyżej cel instytucji skargi nadzwyczajnej oraz funkcja, jaką ma ona pełnić w systemie prawa, znalazły odzwierciedlenie w odnoszących się do niej szczegółowych regulacjach zawartych w ustawie o Sądzie Najwyższym.

Przede wszystkim, ustalając zakres przedmiotowy kontroli dokonywanej w ramach tej skargi, ustawodawca ściśle określił dopuszczalne podstawy jej wniesienia. Jak wynika z art. 89 § 1 u.SN, skarga nadzwyczajna może zostać wniesiona tylko wtedy, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (podstawa ogólna) oraz pod warunkiem wykazania, że doszło do: a) naruszenia zasad lub wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji; b) rażącego naruszenia prawa przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; c) oczywistej sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego (podstawy szczególne).

Każda skarga nadzwyczajna musi mieć oparcie w podstawie ogólnej oraz w co najmniej jednej z trzech wymienionych w art. 89 § 1 u.SN podstaw szczególnych. Ustawodawca zaznaczył ekstraordynaryjny charakter skargi nadzwyczajnej istotnie ograniczając możliwość jej skutecznego wniesienia w aspekcie przedmiotowym, podmiotowym oraz temporalnym. Dopuszczalność jej wniesienia w niektórych sprawach została całkowicie albo częściowo wyłączona (art. 90 § 3 i 4 u.SN), a krąg podmiotów uprawnionych do jej wniesienia został zawężony do enumeratywnie wskazanych w art. 89 § 2 u.SN organów władzy publicznej (Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, oraz, w zakresie ich właściwości, Prezesa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznika Praw Dziecka, Rzecznika Praw Pacjenta, Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, Rzecznika Finansowego, Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców i Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów). Co do zasady, skargę nadzwyczajną wnosi się w terminie 5 lat od dnia uprawomocnienia się zaskarżonego orzeczenia, a jeżeli od orzeczenia została wniesiona kasacja albo skarga kasacyjna – w terminie roku od dnia ich rozpoznania (art. 89 § 3 zd. 1 u.SN).

Wszystkie powyższe ograniczenia są bezpośrednio związane z takim określeniem charakteru skargi nadzwyczajnej, że jej funkcjonowanie w systemie prawnym wprowadza istotne odstępstwo od konstytucyjnej zasady stabilności stosunków prawnych ukształtowanych prawomocnymi orzeczeniami sądowymi (art. 2 i art. 45 Konstytucji). Dlatego instytucja ta powinna być wykorzystywana z daleko posuniętą ostrożnością i nie powinna być postrzegana jako kolejny nadzwyczajny

środek zaskarżenia służący kontroli i ewentualnej korekcie wszelkich wadliwych orzeczeń. Jak wskazał Sąd Najwyższy, skarga nadzwyczajna jest „wentylem bezpieczeństwa”, środkiem absolutnie ekstraordynaryjnym, który winien być wnoszony przez uprawniony podmiot tylko we wskazanych w ustawie sytuacjach (wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2020 r., I NSNc 41/19; postanowienie Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2021 r., I NSNc 61/20), kiedy skorygowanie prawomocnego orzeczenia w celu zapewnienia zgodności z zasadami konstytucyjnymi przy pomocy innych środków nadzwyczajnych nie jest już, bądź nigdy nie było, możliwe.

2.

Badając ustawowe przesłanki zasadności i dopuszczalności wniesionej przez Rzecznika Finansowego skargi nadzwyczajnej od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 19 kwietnia 2018 r. sygn. II Ca 654/17, w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż w sposób nie budzący wątpliwości orzeczenie wydane zostało przez sąd powszechny.

Zaskarżony wyrok jest również prawomocny, bowiem zgodnie z art. 363 § 1 k.p.c. orzeczenie sądu staje się prawomocne, jeżeli nie przysługuje co do niego środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia.

Zaskarżony wyrok nie może zostać wzruszony w żadnym innym trybie. Z akt sprawy nie wynika również, by od zaskarżonego orzeczenia wniesiono wcześniej skargę nadzwyczajną (art. 90 § 1 u.SN).

W świetle art. 89 § 3 u.SN biorąc pod uwagę datę wydania i uprawomocnienia zaskarżonego w przedmiotowej sprawie orzeczenia nie budzi wątpliwości legitymacja Rzecznika Finansowego do wniesienia skargi nadzwyczajnej, podobnie jak dochowanie terminu na jej wniesienie.

III.

Zgodnie z art. 95 pkt 1 u.SN w zakresie nieregulowanym przepisami ustawy o Sądzie Najwyższym do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje się w zakresie spraw cywilnych przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. 2024, poz. 1568, dalej: „k.p.c.”) dotyczące skargi kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398⁴ § 2 k.p.c. oraz 398⁹ k.p.c.,

określających obowiązek zamieszczenia w skardze wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienia, a także instytucji tzw. przedsądu.

Wymagania konstrukcyjne skargi nadzwyczajnej statuuje art. 398⁴ § 1 k.p.c. W świetle tego przepisu do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej (a zatem także skargi nadzwyczajnej) należy m.in. oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem czy jest ono zaskarżone w całości czy w części (pkt 1), **przyczenie podstaw skargi nadzwyczajnej i ich uzasadnienie** (pkt 2) a także sformułowanie wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany (pkt 3).

Stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków (§ 3).

Zgodnie z art. 89 § 1 *in principio* u.SN skarga nadzwyczajna może być wniesiona od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojskowego kończącego postępowanie w sprawie tylko wówczas „jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej”, o ile można ją jednocześnie oprzeć na przynajmniej jednej z trzech podstaw określonych w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN (tj. naruszenie zasad lub wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji; rażące naruszenie prawa przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego).

Należy zwrócić uwagę, że połączenie ogólnej przesłanki funkcjonalnej ze szczegółowymi podstawami skargi nadzwyczajnej sformułowaniem „o ile”, wskazuje jednoznacznie na konieczność jednoczesnego zaistnienia przesłanki funkcjonalnej oraz przynajmniej jednej z jej szczegółowych podstaw wymienionych w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2020 r., I NSNc 48/19). W przypadku skargi nadzwyczajnej zarówno jej dopuszczalność (jak również w dalszej perspektywie procesowej jej skuteczność) uzależniona jest

zatem od (łącznie) zaktualizowania się następujących warunków: wykazania przez skarżącego zmaterializowania się pierwotnej przesłanki „konieczności” zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej oraz wykazania przez skarżącego zaistnienia którejkolwiek z przesłanek szczegółowych wymienionych w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 października 2024 r. II NSNc 419/23).

Biorąc pod uwagę przywołane przepisy, nie można mieć wątpliwości, że podstawowym warunkiem dopuszczalności skargi nadzwyczajnej jest wykazanie przez skarżącego niezgodności zaskarżonego orzeczenia z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (przesłanka funkcjonalna). Bez tego wymogu skarga musi być uznana za wadliwą, nawet jeśli zostały w niej zawarte pozostałe elementy przepisane prawem (zob. postanowienie z 27 marca 2025 r., II NSNc 301/24).

Nie ulega wątpliwości, że przytoczenie podstawy skargi nadzwyczajnej musi być precyzyjne, Sąd Najwyższy bowiem, z uwagi na związanie sądu granicami podstaw skargi, uwzględnia tylko te przepisy, które zostały wyraźnie wskazane w skardze nadzwyczajnej jako naruszone. Z tej przyczyny Skarżący powinien ująć zarzuty w sposób klarowny i prawidłowy, i następnie – w części motywacyjnej skargi – należycie je uzasadnić, łącząc z realiami konkretnej sprawy, w której wydano zaskarżone orzeczenie.

W dotychczasowym orzecznictwie podejmującym problematykę skargi kasacyjnej, które odnieść można także do niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy podkreślał konieczność precyzyjnego formułowania podstaw skargi. Zajmując takie stanowisko, wyjaśniał on, że konieczność ta wynika z niemożności samodzielnego dokonywania przez sąd konkretyzacji zarzutów skarżącego oraz snucia hipotez na temat tego, jakiego przepisu dotyczy podstawa skargi (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 27 kwietnia 2016 r., II CSK 456/15; 1 grudnia 2000 r., V CKN 138/00; 14 marca 2014 r., III CSK 88/13 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z: 30 czerwca 2021 r., I NSNc 60/21; 19 listopada 2014 r., III CSK 277/14).

Sąd Najwyższy wskazywał też, że brak wyczerpującego i spójnego uzasadnienia podstaw, na których skarżący opiera skargę nadzwyczajną, w tym

także dotyczących przesłanki ogólnej, stanowi wadę dyskwalifikującą pismo procesowe oraz musi prowadzić do odrzucenia skargi nadzwyczajnej bez wzywania strony skarżącej do usunięcia braków (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 września 2020 r., I NSNc 51/19; por. także: postanowienia Sądu Najwyższego: z 30 czerwca 2021 r., I NSNc 61/20; z 27 stycznia 2021 r., I NSNc 98/20; z 7 lipca 2022 r., I NSNc 131/21, z 1 marca 2023 r., II NSNc 161/23; z 27 marca 2025 r., II NSNc 301/27). Także w doktrynie przyjmuje się, że, „w uzasadnieniu podstawy ogólnej skargi nadzwyczajnej skarżący ma obowiązek konkretnie wykazać na czym polega niezgodność zaskarżonego orzeczenia z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w szczególności przez wskazanie naruszonej zasady pochodnej wywiedzionej z art. 2 Konstytucji RP i sposobu naruszenia wskazanej zasady” (zob. O. Nawrot, K. Olszak, Podstawa ogólna skargi nadzwyczajnej, Prawo i Więzy 2024 nr 3, s. 371).

Przekładając powyższe na realia rozpatrywanej skargi nadzwyczajnej, stwierdzić należy, że przede wszystkim Rzecznik Finansowy nie dopełnił obowiązku przytoczenia podstaw skargi w zakresie przesłanki ogólnej (funkcjonalnej). W *petitum* skargi nadzwyczajnej Rzecznik Finansowy w części przywołującej podstawy jej wniesienia w ogóle nie powołał się na przesłankę ogólną i nie wskazał, że jej wniesienie jest konieczne do realizacji zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasadę sprawiedliwości społecznej (art. 89 § 1 *in principio* u.SN).

Brak spełnienia przez Rzecznika Finansowego obowiązku określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., dotyczącego wymagań konstrukcyjnych skargi, mającego charakter wady nieusuwalnej, powoduje odrzucenie skargi nadzwyczajnej *a limine*. Nie usuwa tego braku nawiązanie do przesłanki ogólnej w uzasadnieniu skargi.

Dodatkowo w uzasadnieniu skargi, jedynym odniesieniem się do przesłanki ogólnej jest wskazanie na wstępie uzasadnienia, że „wniesienie skargi jest konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, bowiem zaskarżone orzeczenie powinno być wyeliminowane z obrotu prawnego jako naruszające prawa i wolności człowieka określone w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r., nr 78 poz. 483 ze zm., dalej:

Konstytucja RP lub Konstytucja) takie jak zasada sprawiedliwości społecznej, równości wobec prawa, ochrona konsumenta, prawidłowość działania organów władzy publicznej w rozumieniu ochrony obywatela przed arbitralnością władzy publicznej, a także stoi w sprzeczności z wiążącym Polskę prawem międzynarodowym”, a następnie zawarcie w końcowej części uzasadnienia ogólnych wyjaśnień dotyczących przesłanki funkcjonalnej. W treści uzasadnienia zabrakło jednak wyjaśnienia na czym konkretnie, na gruncie realiów niniejszej sprawy, miałyby polegać podstawa ogólna, o której mowa w przepisie art. 89 § 1 *in principio* u.SN, w szczególności w rozważaniach dotyczących przesłanki funkcjonalnej nie uwzględniono faktu zawarcia aneksu, na podstawie którego umowa kredytu, która była indeksowana kursem CHF, stała się za porozumieniem stron, w wyniku zawarcia aneksu, umową kredytu udzielonego w złotych polskich, bez indeksacji go kursem CHF.

W ocenie Sądu Najwyższego taka konstrukcja skargi nie może być uznana za prawidłową. Sąd Najwyższy nie może domniemywać intencji wnoszącego skargę nadzwyczajną i konkretyzować zawartych w niej zarzutów czy przypisywać ich do właściwych jednostek redakcyjnych przepisów określonych ustawowo, a tym bardziej sąd nie może domniemywać podniesienia określonych zarzutów z treści wywodów zawartych w uzasadnieniu. Skarga nadzwyczajna powinna być tak zredagowana, żeby nie stwarzała żadnych wątpliwości, zaś intencje wnoszącego skargę winny być wyartykułowane w sposób jednoznaczny.

Należy raz jeszcze przypomnieć, że ustawodawca uregulował kwestię podstaw skargi w taki sposób, że każdej ze wskazanych przesłanek – zarówno ogólnej (art. 89 § 1 u.SN), jak i szczególnych (art. 89 § 1 pkt. 1-3 u.SN) nadał – poprzez ich strukturalne wyodrębnienie – autonomiczny charakter i przypisał różne zadania.

Wobec takiej konstrukcji nie można przyjąć za prawidłowe wywodzenie przesłanki ogólnej (funkcjonalnej), tj. zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej i zasad pochodzących od niej: zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasady pewności i bezpieczeństwa prawnego z pierwszej przesłanki szczególnej, tj. zasad, wolności i praw człowieka i obywatela.

Wobec stwierdzonego wyżej niespełnienia wymogów konstrukcyjnych skargi nadzwyczajnej tj. obowiązku przytoczenia podstaw skargi nadzwyczajnej (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), w związku z brakiem wskazania, iż jej wniesienie było konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, należy uznać, że skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. bez możliwości sanowania tego braku (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 sierpnia 2016 r., V CSK 112/16; 11 grudnia 2014 r., III CZ 54/14; 2 kwietnia 2014 r., IV CZ 14/14). Powołane przepisy, poprzez odesłanie wynikające z art. 95 pkt 1 u.SN, stosuje się do postępowania ze skargi nadzwyczajnej. Zatem skarga nadzwyczajna, która jest niedopuszczalna podlega odrzuceniu w składzie jednoosobowym (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 95 pkt 1 u.SN, odrzucił skargę nadzwyczajną.

O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN.

[r.g.]